

Р Е Ш Е Н И Е

№ 105

гр. Перник, 21.08.2012г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, в съдебно заседание на седемнадесети август през две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

При секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията Георгиева административно дело № 207 по описа за 2012г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред Административен съд Перник е образувано по жалба от П.К.Ф. *** против заповед № ЗД-802-0039 от 09.07.2012г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" Радомир, с която детето Ф.П.Ф. временно до произнасяне на съда с решение е настанено в SOS-Детско селище с. Дрен, общ. Радомир. В жалбата се твърди, че административния орган неправилно е възприел фактическата обстановка, в следствие на което е постановен акт лишен от фактически основания. На следващо място се излагат съображения, свързани с допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон, обуславящи отмяна на оспорваната заповед. В проведеното съдебно заседание се доразвиват изложените в жалбата твърдения, като се акцентира, че не са налице условията за извеждане на детето извън семейна среда, тъй като по отношение на малолетното дете не е упражнявано насилие под каквато и да било форма. Претендира се присъждане на разноски.

Ответника по жалбата Директора на Дирекция "Социално подпомагане" Радомир чрез процесуалния си представител изразява становище по съществото на спора и иска оставяне в сила на атакуваната заповед. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд-Перник, като съобрази събраните по делото доказателства, доводите на страните и след проверка на обжалвания административен акт по реда на чл.168 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Закона за закрила на детето не е предвидил задължителен административен контрол на постановените актове от длъжностните лица във връзка с временното настаняване по административен ред на деца в риск. Атакувания акт е връчен на 10.07.2012г. и жалба срещу него е депозирана на 18.07.2012г. в Регионална дирекция социално подпомагане гр. Перник. Жалбата е подадена от родителя на детето, който непосредствено е засегнат от издадената заповед, защото с тази заповед се засягат неговите права като родител и законни интереси, наложени от нормативно определените отношения между родител и дете. С оглед на това жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна в процеса, поради което е процесуално допустима и се дължи нейното разглеждане по същество.

По основателността на жалбата:

От данните по делото е видно и се установява следната фактическа обстановка:

На 09.07.2011г. в дирекция "Социално подпомагане"-Радомир е получен сигнал, че детето Л. /брат на Ф./ е с наранявания по лицето, в следствие на нанесен побой от бащата. Служители на дирекцията са изготвили формуляр за приемане на устен сигнал. Разпоредена е проверка и незабавно директора на Дирекция "Социално подпомагане"-Радомир е издал заповед № ЗД-802-0039 от 09.07.2012г., с която е извел детето Ф. от семейното жилище и го е настанил спешно в SOS-Детско селище с. Дрен, общ. Радомир. На 18.07.2012г. е изготвен социален доклад относно положението на Ф.П.Ф.. Така изброените документи представляват административната преписка, която е приета от съда.

С оглед на така възприетата фактическа обстановка, от правна страна настоящия състав намира жалбата за основателна. Доводите за това са следните:

Заповедта е издадена от компетентен орган, разполагащ с материална, териториална и времева компетентност да издаде такъв акт, съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗЗДетето, поради което не са налице отменителни основания по чл. 146, т. 1 от АПК.

Оспорваната в настоящето производство заповед № ЗД-802-0039 от 09.07.2012г., представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК и като такъв следва да има необходимото съдържание по чл. 59 от АПК. Оспорвания акт е издаден без да са налице фактическите и правни основания за настаняване на детето в селище-резидентен тип. Не са налице фактически основания, същите не се извличат и от оскъдната административна преписка, за което в съдебно заседание пълномощникът на ответника заяви, че представените и приети от съда доказателства представляват цялата административна преписка. Въз основа на тях и при съвкупната им преценка, настоящия състав счита, че не са налице надлежни доказателства, от които да се установи, че върху детето е упражняван физически и/или психически тормоз, поради което да съществува опасност за неговото развитие, налагащо спешно изваждане и настаняване на детето извън семейството. Липсват преки доказателства, от които да е видно, че Ф. е жертва на насилие в семейството и по отношение на него да съществува сериозна опасност от увреждане на физическото, психическо, нравствено, интелектуално и социалното му развитие, поради което да се налага спешното му извеждане от семейството. В заповедта е посочено само, че "В разговор Ф. споделя, че баща им често ги бие". Следва да се отбележи, че по отношение на Ф., административния орган дори в социалния доклад от 18.07.2012г. не е констатирал физическо насилие. Споменава се за нетрадиционни методи на възпитание-шамари по отношение на другото дете-Л., а и устния сигнал въз основа на който е започнало административното производство касае Л.. С оглед на това посочените правни основания на чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЗДетето в заповедта стоят изолирано и формално. Не са налице фактически и правни основания за извеждане на детето от семейството и настаняването му в детско селище, предвид липсата на категорично установени доказателства за физическо посегателство от страна на оспорвания върху малолетното дете. Горното е достатъчно основание състава да приеме, че заповедта е немотивирана и като такава да бъде отменена.

Безспорно акта, с който се извежда на дете от семейството му има характер на обезпечителна мярка по отношение на интересите на детето и изисква провеждане на бързо административното производство, като административното решение следва да бъде взето незабавно. Спешно настаняване извън семейството е допустимо в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. Както бе споменато по-горе по отношение на Ф. липсват преки и косвени доказателства, от които да се приеме, че има опасност за неговото здраве и живот. Административното производство е образувано законосъобразно и в съответствие с чл. 9, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1 от ПП на ЗЗДетето-по устен сигнал, разглеждането на който е от компетентността на ответния

административен орган по настоящ адрес на детето, но въпреки това съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗЗД детето настаняването извън семейството е вид крайна мярка, която се налага след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството. От материалите в административната преписка няма данни социалните работници да са приложили някоя от мерките по чл. 23 от ЗЗД за закрила в семейна среда и това е така предвид разпоредбите, на които е издадена оспорваната заповед. Няма данни за спазване на задължителната процедурата по чл. 15, ал. 2 от ЗЗД детето. Налага се убеждението, че акта е издаден без да се изяснят всички факти и обстоятелства по делото, което е нарушение на чл. 35 от АПК и води до отмяна на акта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК. В настоящия случай необходимостта от прилагане на крайният резултат извеждане на малолетния от семейството и настаняването му при условията на чл. 4, ал. 1, т. 5 от ЗЗД детето като вид крайна мярка не се доказва. С оглед на това издадената заповед не съответства на целите на закона и съгласно чл. 146, т. 5 от АПК е налице отменително основание.

На следващо място според съдържанието на заповедта, същата е издадена на основание чл. 25, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 4, ал. 1, т. 5 от ЗЗД детето и на основание чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ПП на ЗЗД детето. В чл. 4 от ЗЗД детето са регламентирани мерките за закрила на детето по този закон, като в ал. 1, т. 5 е предвидено, че една от тези мерки е настаняването на детето в резидентен тип, в случая детско селище с. Дрен, общ. Радомир. В чл. 26, ал. 1 от закона е предвидено, че настаняването на дете в семейство на роднини или близки, както и настаняването на дете за отглеждане в приемно семейство, социална услуга - резидентен тип или специализирана институция се извършва от съда, като до произнасяне на съда дирекция "Социално подпомагане" по настоящ адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред. В чл. 25, ал. 1 са предвидени хипотезите, при които детето може да бъде настанено извън семейството, като по т. 4 е предвидена такава възможност за дете, което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие. Разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ПП на ЗЗД детето предвижда предприемане на спешно настаняване извън семейството в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. От събраните по делото доказателства се установява, че не са изпълнени предвидените предпоставки по чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЗД детето и чл. 33, ал. 1 от ПП на ЗЗД детето за настаняване на детето извън семейството му, тъй като не се установява детето да е жертва на насилие в семейството, нито пък по отношение на него да съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, както и не се представят доказателства за опасност за здравето и живота на детето. Напротив, от данните отразени в социалния доклад, изготвен за целите на производството по чл. 27, ал. 1 от ЗЗД детето е видно, че бащата на детето П.Ф. разполага с необходимия родителски капацитет да отглежда и възпитава детето, а условията в които живее и начина му на живот, на труд, личните му контакти и социално-битови навици дават възможност за отглеждане на детето в подходяща семейна среда. Отчетено е също, че потребностите на детето от храна, облекло, здравеопазване и образование се задоволяват в пълна степен. По делото не са представени доказателства, от които да може да се направи обоснован извод за обратното въпреки изричните указания дадени в тази връзка, с оглед на което се налага убеждението, че наличие на риск за нормалното физическо, интелектуално и емоционално развитие на Ф.П.Ф. към датата на извеждането му от семейството не е констатирано от служителите на дирекцията за социално подпомагане. Отразеното в социалния доклад, че родителя понякога използва неприемливи методи за възпитание-шамари не обуславя прилагането на тази крайна мярка по отношение на малолетния Ф..

Този доклад преценен като доказателство, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, но с него не са установени факти и обстоятелства с правно значение относими към извеждане на детето от семейната среда и същият не е основание за издаване на обжалваната заповед. Горното мотивира състава да приеме, че издадената заповед е материално незаконосъобразна, което налага отмяната ѝ по реда на чл. 146, т. 4 от АПК.

Законът за закрила на детето урежда правата, принципите и мерките за закрила на конкретно дете, за което съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, а не по отношение на негов роднина. Намесата на административния орган по ЗЗДетето е задължителна, когато са нарушени правата на конкретно дете и когато безспорно се установи, че е наложително неговото извеждане от среда, която е вредна за живота и здравето му. От оспорената заповед и от представената административна преписка по действията на социалните служби от 09.07.2012г. до дата на произнасяне, няма данни налагащи издаване на оспорваната заповед по отношение на Ф.П.Ф..

Предвид изхода на спора и като взе в предвид, че искането за присъждане на разноски е основателно и своевременно направено, то в тежест на ответника по жалбата следва да се възложи заплащането на 160лева, представляващи 10лева заплатена държавна такса и 150лева договорено и заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 06.08.2012г..

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдия при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П.К.Ф. заповед № ЗД-802-0039 от 09.07.2012г., издадена от директора на Дирекция “Социално подпомагане”-Радомир, с която детето Ф.П.Ф. спешно е настанено в SOS-Детско селище, с. Дрен, общ. Радомир, обл. Перник.

ОСЪЖДА Дирекция “Социално подпомагане”-Радомир да заплати на П.К.Ф., с настоящ адрес с. Бобораци, общ. Радомир сумата от 160лева деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: